

ἀλίγδωτος ἐπίθ. κοιν. ἀλίγδουτους βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγδωτός < λιγδώνω.

1) Ὁ μὴ λιγδωθείς, ὁ ἀκηλίδωτος κοιν. : Ἀλίγδωτο φόρεμα. Συνών. ἀλίγδιστος, ἀντίθ. λιγδωμένος (ιδ. λιγδώνω). 2) Ὁ μὴ φαγὼν λίπος καὶ καθόλου ὁ μὴ τραφεὶς Ἦπ. : Φρ. Χόρευε, κοιλούλλα μου, νηστική κι ἀλίγδωτη. 3) Ὁ μὴ ἔχων ἐν ἑαυτῷ λίγδαν, ἥτοι πάχος, ἄρα ἀπαχής, ἰσχνὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀλίγδουτους ἀνθρουπους χουρταίνει ποντέ; 4) Ὁ μὴ ἔχων λίπασμα, ἀλίπαντος, ἐπὶ γῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Χουράφ' ἀλίγδουτου. Συνών. ἀκόπριστος 2, ἀκοπρος, ἀλέριστος, ἀλέρωτος 2. β) Ὁ ἐστερημένος φυσικῆς ἱκμάδος, λεπτόγειος, ἐπὶ γῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀλιγόστευτος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγοστευτός < λιγοστεύω.

Ὁ μὴ ὀλιγοστεύων, ἀμείωτος ἔνθ' ἄν. : Ποταμὸς ἀλιγόστευτος Κρήτ.

ἀλιγούρευτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγουρευτός < λιγουρεύω.

Ὁ μὴ ὀρεχθεὶς σφοδρῶς.

ἀλίγωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγωτός < λιγώνω.

Ὁ μὴ ποθήσας οἶονεὶ μέχρι λιποθυμίας.

ἀλιδώνα ἡ, Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν. Κῶς Μεγίστ. Μύκ. Πάρ. Σέριφ. Σύμ. Χίος ἀλιώνα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἐλεδώνη.

1) Εἶδος ὀκτάποδος τῆς οἰκογενείας τῶν ἐλεδωνιδῶν (eledonidae), ἀνοστότερον τοῦ κοινοῦ ὀκτάποδος, ἡ ἐλεδώνη (eledone Aldrovandi) μὲ λεπτοὺς καὶ μακροὺς πλοκάμους (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 230, ἐν Λαογρ. 9 (1926) 448 καὶ 10 (1929/32) 206) ἔνθ' ἄν. : Φρ. Ἐγινε σὰν ἀλιδώνα (ἐπὶ τοῦ γενομένου ἰσχνοῦ) Χίος

2) Ὁ θῆλυς ὀκτάπους, ὑπέρνυθος καὶ ἀχυμότερος Κῶς [**]

***ἀλίεμα** τό, ἄλεμα Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀλίευμα.

Ἡ δι' ὀρμῆς ἀλιεῖα.

ἀλιεύω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀλιεύου Μοσχονήσ. ἀλεύω Κεφαλλ. Λευκ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,267 ἀλεύου Θράκ. (Αἰν.) Ἰσόβγω Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἀλιεύω.

1) Ἀγρεύω, συλλαμβάνω ἰχθύς, μαλάκια, ὄστρακα κττ. ἔνθ' ἄν. β) Ἀγρεύω ἰχθύς ἐντός τῶν ἰχθυοτροφείων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, διὰ τὴν ὁποίαν λέγεται τὸ ψαρεύω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) : Ἀλιεύω τὰ ψάρια. 2) Μεταφ. ἐρευνῶ διὰ τῆς χειρὸς, ἐξετάζω τὸ βάθος ὑγροῦ Κεφαλλ.

ἀλιζαύρα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *lesard* κατὰ σύμφων. πρὸς τὸ σαύρα.

Εἶδη σαύρας (*Iacerta*) τῆς οἰκογενείας τῶν σαυριδῶν (*Iacertidae*). [**]

ἀλίζω Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Τὸ μεταγν. ἀλίζω.

1) Ἐπιπάσσω ἢ βάλλω ἄλας εἰς τι, ἀλατίζω ἔνθ' ἄν. : Ἀλίζω τὴν μαερίαν - τὸ φαεῖν - τ' ὀφάρῳ κττ. Κερασ. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ. Ἡ μαερεία ἀλισμένον ἔν' Χαλδ. || Φρ. Ψεμένον κι ἀλισμένον (κατὰ πάντα ἔτοιμον) αὐτόθ. 2) Μεταφ. παρέχω τὴν προσήκουσαν ἀνατροφὴν Πόντ. (Κερασ.) : Ἡ μάνα ψένει κι ἀλίζει τὸ παιδί.

Πβ. ἀλατίζω, ἀλατώνω.

ἀλικοντεύω ἀμάρτ. ἀλικονεύω Θήρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *alikoamak*.

Κωλύω, ἐμποδίζω : Μὴ μ' ἀλικονεύγης, γιατί ἔχω δουλειά. Συνών. ἀλικοντίζω 1.

ἀλικόντι τό, ἀμάρτ. ἀλικόγκι Τσακων. ἀλ'κόδμου Σάμ.

Ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω, παρ' ὃ καὶ ἀλικογκίζου.

Κώλυμα, ἐμπόδιον ἔνθ' ἄν. : Τί ἀλ'κόδμου εἶδεις ἀπὸ μένα; Σάμ. Συνών. ἀλικόντια, ἀλικόντισι, ἀλικόντισμα.

ἀλικόντια ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεγαλόπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω ὑποχωρητικῶς.

Ἀλικόντι, ὁ ἰδ.

ἀλικοντίζω πολλαχ. ἀλικονίζω Κεφαλλ. Κρήτ. Μέγαρ. κ. ἀ. ἀλικονίζω Ζάκ. Κύπρ. Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ.) ἀλικοντίζω Χίος ἀλικοντίζω Πελοπν. (Κλουτσηνοχ.) ἀλικοντίζω Λέσβ. Ἰμβρ. ἀλικογκίζου Τσακων. ἀλικοντίζω Κρήτ. ἀλικοντίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰλικοντίζω Μεγίστ. ἰλικοντίζω Τήλ. ἰλοκοντίζω Ἦπ. ἰλουκοντίζω Θεσσ. ἀλικοντάω Εὐβ. (Κύμ.) κ. ἀ. ἀλικοντάω Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀλικοντάω Πελοπν. (Λάστ. κ. ἀ.) ἀλικοντάω Εὐβ. (Ὀρ.) Ἦπ. ἀλ'κοντάω Β.Εὐβ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀλ'κοντάω Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλοκοντάω Ἦπ. ἰλοκοντάω Ἦπ. ἰλουκοντάω Θεσσ. κ. ἀ. Μέσ. ἀλιγοτεῖμαι Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *alikoamak*. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ ντ εἰς γκ εἰς τὸν τύπ. Τσακων. ἀλικογκίζου πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι ἀγκι ἐκ τοῦ ἀντί, ἀγκίκερ ἐκ τοῦ ἀντίκερ κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 186 κέξ. Τὸ ἀλικονδρίζω κατὰ παρετυμολογίαν πρὸς τὸ ἐπίρρ. κόντρα. Πβ. Γ'Αναγνωστόπ. ἐν Byzant. Zeitschr. 25 (1925) 369.

1) Κωλύω, ἐμποδίζω σύνθηθ. : Τὸν ἀλικόντισαν 'ς τὸ δρόμο ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος καὶ δὲν πρόφτασε Ἦπ. Τὸ νερό μ' ἀλικόντισε νὰ ῥθω (νερό=βροχή) αὐτόθ. Ἀλικοντίστηκα σήμερα τῶι δὲν πῆγα 'ς τὴν δουλειὰ Κλουτσηνοχ. Μ' ἀλ'κοντάει νὰ πάου 'ς τ'ν ἰκκλησιὰ Αἰτωλ. Ἀλ'κοντ'μένους θαλά ἦσαν γιὰ νὰ μὴν ἔρθ'ς νὰ μὲ βοηθήγης αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἡμουν γιὰ νὰ πηγαῖνον κι δαρκαρίστηκα
κ' εἶδα τὰ δγὸ σου μάτια κι ἀλικονδίστηκα

Ἰμβρ. Συνών. ἀλικοντεύω. β) Καθυστερῶ (Παναθήν. 21,73) : Μὴ μ' ἀλικοντῆς ἀνάκερδα. 2) Καταπειθῶ ἢ ὑποχρεῶνω τινὰ ν' ἀναβάλῃ τι Ἦπ.

ἀλικόντισι ἡ, Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Χίος ἀλικόδισι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω.

